

Constant de Kinder

GEMEENTE

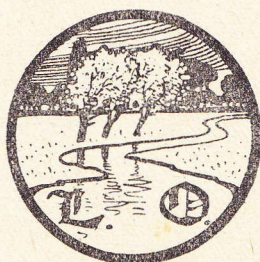
L. Opdebeek, Uitgever, Antwerpen

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.

Gevloekt zij het muitende hoofd,
Dat immer van vrijheid durft droomen!
Het bloed moge stroomen bij stroomen:
Die zucht moet voor eeuwig gedoofd!..

(Victor Ceulemans: „De Triomf van het Licht”).

Julius Cesar, die als schrijver niet minder begaafd was dan als veldheer, heeft in zijne commentariën of gedenkschriften over zijne krijgsverrichtingen in Gallië onze voorvaders niet vergeten.

„Van al de Gallen, schreef hij, zijn de Belgen de dappersten”.

Daar onze streken te dien tijde nog woest en schaars bewoond waren, was het den Romeinen geenszins te doen hier schatten of anderen kostbaren buit te halen. Hun doel was de grenzen van hun reeds zoo uitgestrekt rijk steeds verder uit te breiden en de krijgers der veroverde gewesten bij hunne legerbenden in te lijven. En zoo gebeurde het dat Cesar een gansch legioen uit Belgische soldaten samenstelde; deze waren herkennelijk aan de afbeelding van den leeuwrik — in het latijn *alauda* — op hunne helmen, en welke tevens het bovenstuk van hunnen standaard uitmaakte. Tusschen al de andere legioenen onderscheidde zich dat der *alauda* door zijne groote dapperheid. Het volgde den veroveraar op zijnen tocht naar Egypte; het nam deel aan de burgeroorlogen en hielp Cesar zijnen geduchten tegenstander Pompeus verpletteren in de vlakte bij Pharsale.

Vijf eeuwen lang duurde de Romeinsche overheersching in onze gewesten. Onder keizer Augustus en dezes opvolgers hadden enkele Germaansche volkstammen de toelating verkregen om den Rijn, die de rijksgrens uitmaakte en door talrijke legioenen bewaakt werd, te overschrijden en zich neder te zetten in onze door den veroveringskrijg ontvolkte gewesten: de Tongers en de Bethasiërs in de huidige provincie Limburg; de Ubiërs in het land der Eburonen, tusschen de Maas en den Rijn; de Suniciërs in het huidige Nederlandsch-Limburg; de Toxanders in de Kempen en een gedeelte van Brabant.

Door hunnen langdurigen omgang met de veroveraars verloren de bewoners van België veel van hunne oorspronkelijke zeden en gebruiken. Gaandeweg werden de taal en de godsdienst der Romeinen ook de hunne, en eindelijk zag men het zelfs gebeuren dat Rome Belgen telde tusschen zijne senators, consuls, ridders, pretors en veldheeren!

Maar, door zedenbederf en burgeroorlogen ondermijnd, ging eindelijk het Westersch Romeinsch rijk ten gronde. Zijne legioenen, eertijds

onoverwinnelijk, konden de Germaansche volkstammen niet langer bedwingen ; en eindelijk schreden de Franken over den Rijn en drongen door tot in onze gewesten.

De Belgen, of beter gezegd het overschot der Belgische volkstammen, maakten gemeene zaak met de Frankische horden, welke zij als hunne bevrijders aanzagen. Zij sloten zich bij dezen aan en hielpen hen de Romeinen uit onze gewesten verjagen. Maar, eens de strijd uitgestreden, zagen zij zich deerlijk in hunne verwachtingen bedrogen ; want de Franken, in plaats van hunne bondgenooten dankbaar te zijn voor de verleende hulp, maakten zich van dezer bezittingen meester en behandelden de vorige eigenaars als slaven.

Die slavernij duurde verscheidene eeuwen voort. Het was slechts in de XIIe eeuw dat er eenigszins verbetering in dien toestand kwam, en dat hier en elders de slavernij door het lijfeigenschap begon vervangen te worden. Dit ging echter niet zonder slag of stoot ; om der wille van de vrijheid werden er menigmaal stroomen bloeds vergoten.

Het is in dit sombere tijdstip dat wij ons verplaatsen om onzen lezers een der vele tafereelen voor te hangen van den strijd, welken onze voorouders te strijden hadden tegen den geest van overheersching en verdrukking !
